

Sarah Jio

Bloesem in de sneeuw

Twee vrouwen, twee verschillende tijden.
De verdwijning van een kind brengt hen samen.

ISBN 978-90-225-7320-4
ISBN 978-94-023-0797-9 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Blackberry Winter*
Oorspronkelijke uitgever: Plume, a member of Penguin Group (USA)
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock.com en Photocase.de
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2012 Sarah Jio
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zoons Carson, Russell en Colby en hun verzameling knuffelbeesten – een versleten teddybeer, drie haveloze giraffen en een gestreept tijgertje. Het is mijn grootste geluk om jullie moeder te zijn.

En voor moeders overal ter wereld – vooral moeders die afscheid hebben moeten nemen van een kind.

Voorwoord

Toen ik op een ochtend met mijn man en zoontjes in de auto zat, hoorde ik een boeiend nummer op de radio. Ik had het nooit eerder gehoord en was direct gebiologeerd door de melodie en de beklemmende stem van de zangeres. Ik keek mijn man aan die achter het stuur zat: ‘Wat een prachtig nummer!’ riep ik uit. ‘Ken jij het?’ Hij schudde zijn hoofd. Ik keek naar de radio en op het scherm stond ‘Blackberry Winter’ van Hilary Kole. Mijn hart maakte een sprongetje toen ik die titel las. Als doorgewinterde noord-westerling heb ik bramen altijd heel bijzonder gevonden. Ik word nostalgisch als ik denk aan de avondwandelingen die ik ’s zomers vroeger met mijn ouders, broers en zus maakte. Dan namen we allemaal bakjes mee en banjerden we door de bossen bij ons huis op zoek naar bramen. Mijn zus en ik aten de meeste op en de rest verdween in de beroemde taarten van mijn moeder. De zomer was gewoon geen zomer zonder paarse vingers van het bramensap.

Die dag in de auto pakte ik mijn telefoon (ahum, toevallig een BlackBerry) en e-mailde mezelf de titel van het nummer en de naam van de artiest. Ik wilde de songtekst lezen, maar ik wilde vooral weten waar die titel vandaan kwam. *Wat is een ‘blackberry winter’?* Eenmaal thuis ging ik achter mijn computer zitten en zo kwam ik erachter dat die uitdrukking een ouderwetse

weerkundige term is voor een koude periode in de laatste dagen van het voorjaar – ijsheiligen. Denk aan kelderende temperaturen en sneeuw in mei, net wanneer de tere witte bloempjes aan de ranken van de braam verschijnen.

Ik kon de woorden ‘blackberry winter’ niet uit mijn hoofd zetten en die avond begon ik aan het concept van deze roman. Het verhaal kwam snel en in detail: Vera en Daniel en het flatje dat ze deelden in de jaren dertig van de vorige eeuw; zijn geliefde teddybeer die met zijn kopje in de sneeuw lag; Claire met de scherpe geest van een journalist en met haar eigen intense pijn en verdriet; sneeuwvlokken op de lentebloesem.

De daaropvolgende maanden leefde en ademde ik *Blackberry Winter*. Aan de basis van dit verhaal liggen de rauwe emoties van het moederschap. Ik begon aan deze roman toen ik zwanger was van mijn derde zoon en kanaliseerde het verdriet van Vera en Claire en hun vaak hartverscheurende ervaringen. Ik dacht veel na over hoe het zou zijn om een kind te verliezen en wat ik in die situatie zou doen. Kort voordat ik het boek kon afronden, gebeurde er iets afschuwelijks: een van mijn liefste vriendinnen, Wendi Parriera, verloor haar zoontje van twee jaar oud aan een zeldzame hersentumor. Het was intens verdrietig om te zien hoe ze afscheid moest nemen van haar dierbare jongetje en ik huilde samen met haar aan de telefoon toen zij haar zoon tegen haar borst hield tijdens de laatste uren van zijn leven. Maar ik was ook getuige van haar kracht en van het licht in haar ogen – het licht dat me vertelde hoe dankbaar ze is dat ze de moeder van dit prachtige kind is geweest, hoe heerlijk ze het vindt om met absolute zekerheid te weten dat ze hem ooit zal weerzien in de hemel. Wendi helpt mij er steeds weer opnieuw aan herinneren dat het moederschap en het leven een zegen zijn, hoe kort ook.

Hoewel mijn personages voor enorme uitdagingen staan en hun verhalen tragisch zijn, hoop ik dat ze, net als mijn lieve

vriendin, hun eigen rust en waarheid hebben weten te vinden
– dwarrelend in een onverwachte sneeuwstorm en verborgen
tussen de beschermende doornen van de braam.

Dank je wel voor het lezen. Ik hoop dat deze roman je raakt
op de manier waarop hij mij raakte.

1

Vera Ray

Seattle, 1 mei 1933

Een ijzige wind trok tussen de vloerdelen op. Ik rilde en trok mijn grijze wollen trui wat strakker om me heen. Er zat nog maar één knoop aan. Ze kostten vijf cent per stuk en het leek een overdreven luxe om de knopen die eraf gevallen waren te vervangen. En trouwens, het was lente. Of nog niet? Ik keek uit het raam op de eerste verdieping en luisterde hoe de wind float en gierde. Een boze wind. De takken van de oude kersenboom zwiepten zo hard tegen het flatgebouw dat ik schrok en bang werd dat bij de volgende klap het raam zou breken. Die reparatie kon ik me niet veroorloven, deze maand niet. Net op dat moment verloor een onverwachte aanblik me even van mijn zorgen. Lichtroze bloesem dwarrelde door de lucht. Ik slaakte een zucht en glimlachte in mezelf. *Het lijkt wel sneeuw.*

‘Mama?’ zei Daniel met een hoog stemmetje van onder de dekens. Ik trok de rafelige blauwe quilt omlaag zodat zijn mooie, ronde gezichtje en zachtblonde haar met de krulletjes aan het eind zichtbaar werd. *Zijn babyhaar.* Hij was drie en had blozende bolle wangen en grote, adembenemend blauwe ogen; net geen baby en net geen jongetje. Maar als hij sliep, zag hij er nog precies zo uit als op de dag dat hij was geboren. Soms liep ik ’s mor-

gens op mijn tenen zijn kamer binnen en dan keek ik hoe hij daar lag, met zijn bruine beertje in zijn hand dat er zo schattig uitzag met het kapotte oor en een versleten blauwe strik.

‘Wat is er, lieverd?’ vroeg ik, en ik ging op mijn knieën naast het smalle vurenhouten bed zitten voordat ik weer behoedzaam naar het raam keek waar de wind tekeerging. *Wat voor moeder ben ik dat ik hem hier vanavond alleen laat?* Ik zuchtte. *Wat moet ik anders?* Caroline had late dienst. En ik kon hem niet nog een keer meenemen naar het hotel, zeker niet na het incident vorige weekend toen Estella hem slapend in de penthouse-suite op de achtste verdieping had aangetroffen. Ze had hem van onder de warmte van het dekbed weggejaagd alsof hij een keukenmuis was die in de pot bloem was betrapt. Hij was doodsbang geweest en het had mij bijna mijn baan gekost. Ik haalde diep adem. Nee, hij kon beter hier blijven, mijn allerliefste jongetje, warm en veilig in zijn eigen bed. Ik zou de deur op slot doen. De muren van deze flat waren dun, maar de deur, ja, die was sterk. Massief mahoniehout met een degelijk, koperen slot.

We krompen allebei ineen toen er op de deur geklopt werd, dringend, bonzend, aanhoudend. Daniel grimaste. ‘Is hij het weer, mama?’ vroeg hij, waarna hij fluisterde: ‘De slechte man?’

Ik gaf hem een zoen op zijn voorhoofd en deed mijn best om de angst die in me opkwam te verbergen. ‘Maak je geen zorgen, lieverd,’ zei ik, voordat ik opstond. ‘Het is vast tante Caroline. Blijf jij maar hier, dan ga ik kijken.’

Ik liep de trap af en bleef even verstijfd in de woonkamer staan. Ik probeerde te bedenken wat ik moest doen. De persoon bleef kloppen, harder, bozer. Ik wist wie het was en ik wist wat hij wilde. Ik wierp een blik op mijn tas en besepte dat er niet meer dan een dollar, misschien twee in zat. De huur had drie weken geleden betaald moeten worden en ik had meneer Garrison met smoesjes afgepoeierd, maar wat moest ik nu? Mijn laatste geld

had ik uitgegeven aan boodschappen en een paar nieuwe schoenen voor Daniel, die arme jongen. Ik kon moeilijk van hem verwachten dat hij die kleine babyslofjes bleef dragen.

Klop. Klop. Klop.

Het bonzen was als de echo van mijn hartslag. Ik was bang en had het gevoel dat ik in de val zat. De flat was net een kooi. De muren om me heen leken wel roestig gaas. *Wat moet ik doen?* Intuïtief keek ik naar mijn pols. Vanaf het moment dat Daniels vader me het meest verfiende voorwerp dat ik ooit had gezien had gegeven, had ik de gouden armband met de drie schitterende saffieren gekoesterd. Die avond was ik een gast in het Olympic Hotel geweest en niet een kamermeisje in een zwarte jurk met een wit schort. Toen ik het blauwe doosje had opengemaakt en hij de armband om mijn pols had gelegd, had ik me voor het eerst gevoeld als iemand die ervoor was geboren zulke prachtige dingen te dragen. Het leek toen bijna dwaas om te denken dat ik... Ik kneep mijn ogen dicht toen het bonzen maar niet ophield. Ik wilde het slotje openmaken, maar schudde mijn hoofd. Nee, ik ging het hem niet geven. Zo gemakkelijk gaf ik niet op. In plaats daarvan trok ik de armband wat hoger rond mijn arm zodat hij veilig onder de mouw van mijn jurk zat. Ik zou wel een andere manier vinden.

Ik haalde diep adem, liep langzaam naar de deur en haalde onwillig de deur van het slot. De scharnieren kraakten en ik zag meneer Garrison in de gang staan. Hij was een forse man, zowel in lengte als in omvang; het was niet moeilijk om te zien waarom Daniel zo bang voor hem was. Zijn barse gezicht ging bijna volledig verborgen onder een grijze, onverzorgde baard. Alleen zijn rode, pokdalige wangen en donkere, onvriendelijke ogen waren zichtbaar. Zijn adem rook naar gin, harsig en zuur, en ik kon zien dat hij net uit de saloon op de begane grond kwam. De drooglegging was nog niet ten einde, maar in dit deel van de stad keek de politie meestal de andere kant op.

‘Goedenavond, meneer Garrison,’ zei ik zo vriendelijk mogelijk.

Hij kwam dichterbij en duwde de grote stalen neus van zijn schoen tussen de deur. ‘Bespaar me de beleefdheden,’ zei hij. ‘Waar is mijn geld?’

‘Alstublieft... laat het me uitleggen, meneer,’ begon ik haperend. ‘Ik weet dat ik te laat ben met de huur. Het is een moeilijke maand voor ons geweest en ik...’

‘Dat zei je vorige week ook,’ zei hij zonder enig gevoel. Hij duwde me opzij en liep naar de keuken, waar hij een klein brood pakte dat ik net uit de oven had gehaald. *Mijn avondeten*. Hij trok de ijskast open en fronste zijn wenkbrauwen toen hij geen botervlootje zag staan. ‘Ik vraag het je nog één keer,’ ging hij met volle mond verder. Hij kneep zijn ogen samen. ‘Waar is mijn geld?’

Ik klemde mijn hand om mijn armband, terwijl mijn blik langs hem heen schoot naar de muur met de afgetrapte plinten en de bladderende verf. *Wat kan ik hem zeggen? Wat moet ik doen?*

Hij liet een diep, hees lachje horen. ‘Net wat ik dacht,’ zei hij. ‘Een leugenaar en een dief.’

‘Meneer Garrison, ik...’

Hij keek me met een bezitterige blik aan. Hij kwam dichterbij tot ik zijn ranzige adem kon ruiken en zijn borstelige baard op mijn gezicht kon voelen. Hij greep mijn pols vast en het armbandje zakte onder mijn mouw omlaag, waar hij het net niet kon zien. ‘Ik dacht wel dat het ervan zou komen,’ zei hij, en zijn dikke ruwe handen frunnikten aan mijn vest tot hij de panden opzij duwde en het lijfje van mijn jurk beetpakte. Zijn wijsvinger trok aan een knoopje. ‘Gelukkig ben ik een aardige man en mag je het me ook op een ándere manier betalen.’

Ik deed een stap naar achteren en hoorde op hetzelfde moment voetstappen op de trap. ‘Mama?’

‘Daniel, ga naar bed, lieverd,’ zei ik zo beheerst mogelijk. ‘Ik kom zo bij je.’

‘Mama,’ zei hij opnieuw, en hij begon te huilen.

‘Ach, schat,’ riep ik, en ik bad dat mijn stem niet verried hoe bang ik was. ‘Alles is goed. Dat beloof ik. Ga alsjeblíeft weer naar bed.’ Hij mocht dit niet zien en meneer Garrison mocht hem al helemaal geen pijn doen.

‘Mama, ik ben bang,’ zei hij. Zijn stem werd gedempt door zijn teddybeer.

Meneer Garrison schraapte zijn keel en trok zijn overjas recht. ‘Tja, als je dat joch zijn kop niet laat houden,’ riep hij, en hij keek Daniel met een grimmige blik aan, ‘dan moet ik een andere keer terugkomen. Maar vergis je niet, ik kom terug.’ Hij keek met een akelige blik naar Daniel, alsof het kind een huisdier was, een lastpak. Hij richtte zijn blik weer op mij en staarde me aan alsof ik een eersteklas biefstukje was dat lag te sissen in de pan. ‘En dan wil ik mijn betaling.’

Ik knikte volgzzaam terwijl hij naar de deur liep. ‘Ja, meneer Garrison.’ Ik morrelde onhandig met het slot terwijl zijn voetstappen door de gang dreunden. Voordat ik me omdraaide om naar Daniel te kijken, haalde ik diep, rustgevend adem en veegde een traan van mijn wang.

‘O, Daniel,’ zei ik, en ik rende naar boven en nam hem in mijn armen. ‘Ben je bang, lieverd? Je hoeft niet bang te zijn. Mama is hier. Je hoeft nergens bang voor te zijn.’

‘Maar die man,’ snifte hij, ‘hij is een slechte man. Hij mama pijn gedaan?’

‘Nee, lieverd,’ zei ik. ‘Dat laat mama niet gebeuren.’

Ik bracht mijn hand naar mijn pols, maakte de armband los en liet hem beschermend in de palm van mijn hand glijden.

Daniel keek verward naar me op en ik keek in zijn grote, onschuldige ogen en wenste dat het anders voor hem was, voor ons. ‘Mama is dol op haar armband, lieve jongen. Ik wil hem alleen veilig opbergen.’

Hier dacht hij even over na. ‘Zodat hij niet kwijtraakt?’

‘Dat klopt.’ Ik stond op en pakte zijn hand vast. ‘Wil jij mama helpen om hem op het geheime plekje op te bergen?’

Daniel knikte en samen liepen we naar het kastje onder de trap. Hij had de ruimte, niet groter dan een hoedendoos, op een ochtend ontdekt toen hij aan het spelen was, en we hadden besloten dat de bijzondere ruimte ons geheimpje voor de rest van de wereld zou zijn. Daniel bewaarde er allerlei schatten – een blauwe veer die hij op straat had gevonden, een sardineblikje dat hij had gevuld met gladde steentjes en andere spulletjes. Een boekenlegger. Een glimmend muntje van vijf cent. Een oesterschelp die in de zon helwit was gebleekt. Zelf had ik zijn geboorteakte er neergelegd en andere documenten die goed bewaard moesten blijven. Nu legde ik mijn armband erbij.

‘Zo,’ zei ik. Ik deed het deurtje dicht en keek weer vol verwondering naar de naadloze overgang. Het kastje ging volmaakt op in de lambrisering van de trap. Hoe Daniel het ooit had ontdekt was me een raadsel.

Hij vlijde zijn hoofd tegen mijn borst. ‘Mama liedje zingen?’

Ik knikte, streek het blonde haar op zijn voorhoofd glad en verwonderde me erover hoeveel hij op zijn vader leek. *Was Charles maar hier.* Snel zette ik die gedachte, die fantasie, uit mijn hoofd en begon te zingen. De woorden gleden over mijn lippen en kalmeerden ons allebei.

Ik zong vier coupletten tot Daniels oogleden zwaar werden en ik hem naar zijn bed droeg en onder de quilt legde.

Zijn gezicht betrok toen hij mijn zwarte jurk en witte schort zag. ‘Ga niet weg, mama.’

Ik legde mijn hand onder zijn kin. ‘Het is maar voor even, mijn lieverd,’ zei ik, en ik kuste zijn beide wangen, die zacht en koel aanvoelden tegen mijn lippen.

Daniel duwde zijn gezicht in zijn beer en wreef met zijn neus over het knoepje dat de berenneus voorstelde, zoals hij al van kleins af aan had gedaan. ‘Ik wil het niet.’ Hij zweeg en zijn drie-

jarige brein deed zijn best om de juiste woorden te vinden. ‘Ik is bang als jij weg bent.’

‘Dat weet ik, schat,’ zei ik, en ik vocht tegen de tranen. ‘Maar ik moet weg. Omdat ik van je hou. Op een dag zul je dat begrijpen.’

‘Mama,’ ging Daniel verder. Hij keek door het raam naar buiten waar de wind steeds harder begon te waaien. ‘Eva zegt dat er ’s nachts spoken zijn.’

Ik sperde mijn ogen open. Carolines dochter had te veel fantasie voor een kind van drieënhalf. ‘Wat heeft Eva je verteld, lieverd?’

Daniel was even stil alsof hij over zijn antwoord nadacht. ‘Nou,’ zei hij, behoedzaam, ‘als we spelen kijken er soms mensen naar ons. Zijn dat spoken?’

‘Wie dan, lieverd?’

‘De dame.’

Ik ging op mijn knieën zitten om hem in de ogen te kijken. ‘Wat voor dame, Daniel?’

Hij trok zijn neus op. ‘In het park. Ik vind haar hoed niet mooi, mama. Er zitten veren op. Heeft ze een vogel pijn gedaan? Ik hou van vogels.’

‘Nee, lieverd,’ zei ik, en ik nam me voor om met Caroline te praten over Eva’s verhaal. Ik had zo’n vermoeden dat dit de oorzaak was van Daniels nachtmerries de laatste tijd.

‘Daniel, weet je nog wat mama jou heeft verteld over het praten met vreemden?’

‘Maar ik heb niet met haar gepraat,’ zei hij met grote ogen.

Ik streek over zijn haar. ‘Goed zo.’

Hij knikte en legde zijn hoofd met een zucht op zijn kussen. Ik legde de beer in zijn arm. ‘Zie je, je bent niet alleen,’ zei ik, en ik kon niet voorkomen dat mijn stem oversloeg. Ik hoopte dat hij het niet had gehoord. ‘Max is bij je.’

Hij trok de beer tegen zijn gezicht. ‘Max,’ zei hij met een glimlach.

‘Welterusten, schat,’ zei ik, en ik liep naar de deur.

‘Trusten, mama.’

Zachtjes deed ik de deur achter me dicht en hoorde toen een gedempt: ‘Wacht!’

‘Ja, schat?’ zei ik, en ik stak mijn hoofd om een hoekje.

‘Kusje voor Max?’ vroeg hij.

Ik liep weer naar het bed en knielde terwijl Daniel de beer tegen mijn lippen duwde. ‘Ik hou van jou, Max,’ fluisterde ik, en ik liep weer naar de deur. ‘En ik hou van jou, Daniel. Meer dan je ooit zult weten.’

Op mijn tenen liep ik de trap af, legde nog een blok hout op het vuur, deed stilletjes een gebed, liep de voordeur uit en deed de deur achter me op slot. Het was maar één dienst. Voor zonsopgang was ik weer thuis. Ik keek naar de voordeur, schudde mijn hoofd en stelde mezelf gerust. Het was de enige manier. Hij was hier veilig. Gezond en wel.